אפילו ביש בה מ' סאה" תימה לר' יצחק אמאי נקט

טילטול ועוד דנראה דספינת הירדן

מיטלטלת אפילו על ידי בני אדם דאי

אינה מיטלטלת אלא על ידי שוורים אם

כן ממתניתין דכלים דתון ספינת

הירדן טמאה הוי מלי לאוכוחי

דלחנניה גשמיה טילטול:

ואמר רבי יוחנן אם יש בה בית

דקתני במטה טמאה טמא מת לא

מצי לאתויי ראייה דאיכא למימר™

שמיטלטלת על ידי בני אדסה:

שלש תיבות הן. קשף לר״י

משום דהיא סיפא דההיא דג' עגלות

הן אם כן הוה ליה לאתויי ההיא דג׳

עריבות שהן בינתים:

הבאה במרה מהורה מכלום.

דפתחה מלידה דחזיא למדרם לא

בעי מיטלטל מלא וריקן כדאמרי׳

קיבול רימונים בו'. מהא

דאמאי מייתי לה דאי

אפתחה למעלה קאי

חנניא הא רבנן נמי לא פליגי בהא דמה שמטהרין ספינת הירדן

היינו משום בדרך אניה בלב ים (משלי ל) ולאו משום דלא שמיה

א) רש"ל מ"ז, ב) כלים פי"ט יו) עם ל נו ו, כ) בנים פיים ופכ"ד מ"ב, ג) ג"ו שם מ"ד, ד) [ג" המשנה שפחתה], ד) בכורות לה. [תוספתא כלים פ"ב], ו) [עירובין קד:], ו) ב"ק כה:, ח) [עי' כלים פי"ו מ"ח], ש) [ער' פירש"י עירובין קד: ד"ה דאין לו טהרה], י) עי' רש"י סוכה כ. ד"ה והחנן כל המטמא,

תורה אור השלח

יְכַבֵּס בְּגָדִיוֹ וְרָחַץ בַּמִּים וְטְמֵא ער הָעָרָב: ויקרא טו ה ער הָעָרָב: ויקרא טו ה 2 כל המשְבּב אַשר השָבּב עָלִיו כְּל יְמִי זוֹבְה בְּמשְבַּב גַּרְתָה יִהְיָה לָה וְכָל הַבְּלי אַשר תַשַב עָלִיו טְמֵא יִהְיָה בְּטָמָאת נַדְתָה: ויקרא טו כו

הגהות הב״ח

(h) גם' ד"ה ע"י שוורים שמיה טילטול דתנן כל"ל ותיבת אין נמחק: (**כ**) שם מאי אף ספינה . 636

גליון הש"ם

גמ' ומדרם כלי חרם מגלן דמהור. עי כש"י עירונין דף קד ע"ל ד"ה לא ובככורות דף לח ע"א רש"י ד"ה אין מדרק ול"ע:

מוסף רש"י

. כלי חרס דלית ליה טהרה במקוה. דכתיג (ויקרא י) ואותו משבורו, שאין לו טהרה אלה משבורו, שאין לו טהרה אלה בשבירתו (ערובין קד:). מפץ במת מבין. שמטתא, לפי שלומר במת גבי מדין (במדבר לא) וכל בגד וכל כלי עור וגו', וזה אינו לא בכלל בגד ולא בכלל יום טים כו בככל בגי זכו בכל עור ולא בכלל כלי עך, מנין שאפילו הוא מטמא באהל המת (ב"ק כה:).

רבינו חננאל לחנניה טילטול על ידי שוורין שמיה טילטול. פּי׳ הא דקא מטלטל מלא וריקן, אפִּי׳ דקא מסדטה מלא וריקן, אפרי על ידי שוורין [דתנן] שלש עגלות הן העשורה כקתידרא טמאה מדרס. מפני שאדם סומך עליה, כדאמרינן ביום טוב לענין עגלה של קטן. לפיכך אם דרס טמא עליה, לפיק אם חדט טמא עירוו, ויש ביניהן דבר חוצץ ונפל עליה כוחו, אע״פ שלא נגע בה, טמאה. העשויה כמיטה טמאה טמא מת. אבל עגלה של אבנים טהורה מכלום ואינה מקבלת טומאה. והיאד האינה מקבית טובאה. היא היא עגלה של אבנים, עצים מסובכין שתי וערב ועשוין כחלונות חלונות, מניחין שם כחלונות חלונות, מניחין שם אבנים ומושכין אותן. א"א בה בית אבנים ומושכין אותן. א"א כתן אותן אותן אייחנון ואם יושב אותן החלונות החלונות החוקחון ואין הרימונים נופלים משם שלש תיבות הן שמתחה מצידה טמאה מדרם. ווו שלקראת בכבל כואגה, מפני פיתחה מלמעלה טמאה טמא הוא הנקרא בכבל כואגה מכנה. ווהוא הנקרא בכבל מתח. ווה מת, והוא הנקרא כככל צנדוק. הבאה במידה טהורה צדוק. הבאה במידה טהורה מכלום. [פיי] העשויה למוד בהבכיל. תנו רבנן מדרס כלי חרש טהור ר' יוסי אומר אף הספינה. אתא רב זביד לפרושה מדרס כלי חרס טהור ומגעו טמא. וספינה ביז במגע

ולחננית. דאמר ספינה המיטלטלת מלאה טמאה אפילו אינה ולחנגיא שידשוד עד ידי שוורים שמיה שידשוד. נראה לר"י מיטלטלת אלא על ידי שוורים מרוב גודלה הוי טילטול וטמאה: כקתידרא. קלרה ומוקפת משלש לדדין: טמאה מדרס. שלישיבה מיוחדת היא: כמטה. שהיא ארוכה ומתחתיה מקבלת כמטה של עור שאין בה שום נקב: טמאה

טומחת מת. כלומר מקבלת שחר ולחנגיא מילמול על ידי שוורים שמיה טומאות כולן חוץ מטומאת מדרם דכלי הוה לקבל טומאה ולישיבה אינה מיוחדת שטוענין בה פרגמטיא ואומר לו עמוד ונעשה מלאכתנו. והא דנקט טמא מת משום דאב הטומאה הוא והכי קאמר אב הטומאה הוא על ידי מת ולא על ידי זב: ושל אבנים. העשויה להוליך בה אבנים: מהורה מכלום. אינה מקבלת שום טומאה לפי שפרולה מתחתיה נקבים גדולים ולא כלי הוא דכל הכלים שיעורן כרמונים: ואמר רבי יוחנו כו'. אלמא אף על גב דשל עץ איתקש לשק דבעינן מיטלטל מלא וריקן וזו אינה מיטלטלת אלא על ידי שוורים האמר טמאה טמא מת: חיבה שפחחה מלדה טמחה מדרם. לפי שמשמשת שכיבה עם מלאכתה שמשתמשין בה דרך פתחה ואין לריך לומר לשוכב עליה עמוד ונעשה מלאכתנו: מלמעלה. פתחה כאותן שלנו: טמאה טמא מת. כלומר נעשה אב הטומאה על ידי מת כשאר כל הכלים הראויין להבל טומאה שאם האהיל אהל המת עליהן נעשין אב הטומאה ולענין שאר טומאות הויין ראשון לטומאה ככל הכלים ולא שמעינן ממתניתין אלא דכלי הוא לטומאה ומדרם לא הויא דאינה מיוחדת לשכיבה דלריך לומר

מילטול ש (אין) דתנן אשלש עגלות הן עשויה מילטול ש כקתידרא ממאה מדרם כממה ממאה ממא מת של אבנים מהורה מכלום ואמר ר' יוחנז ואם יש בה בית קבול רמונים ממאה ממא מת שבשלש תיבות הן תיבה שפתחה מצדה ממאה מדרם מלמעלה ממאה ממא מת יוהבאה במדה מהורה מכלום סת"ר ימדרם כלי חרם מהור ר' יוםי אומר אף הספינה מאי קאמר אמר רב זביד הכי קאמר מדרם כלי חרם מהור ומגעו ממא וספינה של חרם ממאה כחנניא ר' יוםי אומר אף הספינה מהורה כתנא דידן מתקיף לה רב פפא מאי אף (י) אלא אמר רב פפא הכי קאמר מדרם כלי חרם מהור ומגעו ממא ושל עץ בין מדרסו ובין מגעו שמא וספינת הירדן שהורה כתנא דידן ר' יוםי אומר אף הספינה ממאה כחנניא יומדרם כלי חרם מנלן דמהור אמר חזקיה דאמר קרא יואיש אשר יגע במשכבו מקיש משכבו לו מה הוא אית ליה מהרה במקוה אף משכבו נמי אית ליה מהרה במקוה דבי ר' ישמעאל תנא במשכב נדתה יהיה לה מקיש משכבה לה מה היא אית לה מהרה במקוה אף משכבה נמי אית לה מהרה במקוה לאפוקי כלי חרם ידלית ליה מהרה במקוה מתיב ר' אילעא "המפץ במת מנין

בבכורות (דף לת.): אלא אמר רב פפא ה"ק כו' ושל עץ בין מדרסו בין מגעו ממא. תימה לרבינו תם דלמה לו ילהגיה של עץ וספינת הירדן לא הוה ליה אלא לאפוכי שינויא קמא דלת״ק ספינה של חרם טהורה כתנא דידן ולר׳ יוסי אף הספינה טמאה הכחנניה ואף דרבי יוסי "אמגע דקאמר ת"ק דטמא על כן נראה לרבינו תם כגיי ר"ח דגרסינן במילתיה דרב זביד 'וספינה של חרם טהורה כתנא דידן

ורבי יוסי אומר אף הספינה טמאה כחנניא כמו מגע [דכלי חרס]"א ופריך יב מאי אף יג דהשתא לא קאי אעיקר מילמיה דמ״קיד אלא אדקדוק דבריו דדייקינן הא מגעו טמא אלא א"ר פפא ה"ק "וכו" וספינה של חרם טמאה כחנניא ר' יוסי אומר אף הספינה טהורה™ כתנא דידן כמו מדרם כלי חרם דקתני תנא קמא בהדיא דטהור:

מה הוא דאית ליה מהרה במקוה. לאו דוקא נקט מקוה דהא זכ בעי מים חיים אלא משום דבעי למינקט מקוה גבי משכב ומושביח ולענין מים חיים ישלא מלרכי׳ שיהא טעון במשכב ומושב

כזב דלא בעינן אלא דדמי ליה פורתא דאית ליה טהרה בא: לאפוקי כדי חרם דדית דיה מהרה במקוה. מימה דהה כופת שאור שיחדה לישיבה טמאה מדרס כדאמרינן בהעור והרוטב (חולין דף קכט.) אע"ג דלית ליה טהרה במקוה כב ואומר רבינו מס בגדיש במינו בגידולי קרקע טהרה במקוה כגון כלי עץ בד: מפץ במת מניין. פירש בקונטרס דמיירי במפן של ען בה וחין נראה לרבינו תם דהא פשוטי כלי עץ יש להם טהרה במקוה כדמוכח בפרק קמא דסוכה (דף טו.) י דאמר מטה מיטהרת איברים ומוקי לה בפשוטי כלי עץ כגון ארוכה ושתי כרעים כו ואומר ר"ת דהכה במפן של שיפה ושל גמי דחין לו שום טומחה חלה מדרבנן לבד מטומאת מדרסם כדפירש לעיל בפרק במה אשה (דף סו.) והא דפשוטי כלי עץ אית להו טהרה במקוהכח אומר ר״י דנפקא לן מדכתיב (במדבר לא) וכל כלי עץ תתחטאו דמשמע אפילו פשוטי דומיא דכלי מתכות דכתיבי התסכט אף על גב דכתיב לוכל מעשה עזים ליכא למילף מה מעשה עזים מיטלטל מלא וריקן אף כלי עץ דלא שייך למילף הכי אלא משק לאכדכתיב (בראשים מב) ויהי הם מריקים שקיהם ולהכי נקט נמי בכל דוכתא מה שק מיטלטל מלא וריקן כו' ולא נקט מה בגד מיטלטל מלא וריקן אף על גב דבגד נמי כתיב גבי שק לבאו בגד או עור או שק:

כאן: כלי חרם. אין לו טהרה במקוה דכתיב [ויקרא טון שי ישבר אין לו טהרה אלא שבירתו: מפך. של קנים: במח מניין. שהוא מניין שכלי הראוי למשכב ומושב מקבל טומאת מגע במת: מתכות אף פשוטי כלי די מילוע מגע במת: מתכות אף פשוטי כלי עץ דחוו למדרטות דמקבלים וליטן דומיא דשק, דהתם לא כתיב ביה שק. מי׳ הר״ן. ל. התם נמי. מוס׳ הרא״ם, לא. שאין דרך לעשותו אלא מלא וריקן שעשוי לשאת בו משאות. מוס׳ סוכס טו. לב. דכתיב וכל כלי עץ. מוס׳ הרא״ם. טמא לפי שמצינו שפשוטי כלי עץ טהורין מטומאת מגע שרץ מניין שכלי הראוי למשכב ומושב מקבל טומאת מגע במח:

לו עמוד. יש מקשין הבל על משנה זו

הא דאמר רבי יוחנן בפרק במה אשה (לעיל דף נט.) אף אומר בטומאת

מת עמוד ונעשה מלאכתנו והבל הוא בפיהם דכי איתמר ההיא

לענין כלי שנשבר ועודנו ראוי למלאכה ולא מעין מלאכה ראשונה

וקאמר רבי יוחנן דטהור מטומאתו ראשונה ואומר בו עמוד ונעשה

מלאכתנו הראשונה והרי הוא אינו ראוי אבל לומר שתהא מיוחדת

למת ולא למלאכה אחרת לא תהא זאת בישראל דהא כתיב ובמדבר

יט כל אשר באהל יטמא וכל כלי פתוח וגו' וכל טמא מת שבתלמוד

המכר אצל מדרם הוא הדין לטמא שרץ או לטומאת נבלה ולא החכר מת אלא משום דעל ידי מת נעשה אב הטומאה [כמו] על

ידי מדרס שלא בא ללמדנו אלא לומר שהוא כלי מקבל כל טומאה

חוץ מטומאת מדרם אם ישב עליו זב אינו נעשה אב הטומאה:

הבחה במדה. תיבה גדולה שאינה מיטלטלת ויש לה חלון מלמעלה

להשתמש בתוכה: טהורה מכלום. למדרם לא חזיא הואיל וחלולה

מלמעלה אינה משמשת שכיבה עם מלאכתה ולשאר טומאות לא

חזיא דאינה מיטלטלת מליאה. ולא איתפרש מה לשון באה במדה ולי

נראה על שם אנשי מדות [במדבר יג] כלומר שלריכה למוד ארכה ורחבה:

מדרם כלי חרם טהור. שאם ישב עליו הזב ולא נגע באוירו טהור

ואינו מטמא משום מדרם ולקמיה יליף לה מקרא: מאי קאמר.

מה ענין ספינה אלל מדרס ספינה טהורה אף מטומאת מגע ולמדרס לא חזיא: ומגעו טמא. אם נגע הזב בתוכו: וספינה

של הרם טמחה. במגעה: כהננית. דיליף טעמא משק וחרם לא

איתקש לשק: כסנא דידן. דיליף מבלב ים [משלי ל] והא נמי בלב ים היא:

מאי אף ספינה. על כרחיך טהורה ממגע קאמר ומאי אף הא לא

טיהר תנא קמא כלי ממגע דנימא אף זו כיולא בו: וספינס הירדן טהורה כסנא דידן. דיליף מבלב ים לא שנא גדולה לא

שנא קטנה. והוא הדין נמי דמלי לתרולי וספינה של חרם טהורה בתר דמפכינן דתנא קמא לרבי יוסי אלא משום

דשכיחה טפי של ען משל חרס: משכבו. הוה והמשכב הוזכר

יוסי ספינה של חרס ממאה מחור בקרים במאה מחור בקרים למוניה ולא נמתצאן קמא דקה במקרים ביה של חרס ממאה מחור בקרים במאה מחור בקרים במאה מחור במקרים במקרים במקרים בפא מאי אף, דאלמא אטהורה קאי ר' יוסי ולא אטומאה. אלא אמר רב פפא תנא קמא סבר מדרס כלי חרס טהור, למימר דוקא במקבליהן דומיא דשק, דהתם לא כתיב ביה של, ח'י סרין. ל. התם נמי, לה אשו דרך לעשותו אבר בפא מאי אף, דאלמא אטהורה קאי ר' יוסי סבר אף הספינה טהורה כרבנן. ומדרס כלי חרס מגלן דטהור הוא. אמר חזקיה אלא שר יצנ במשכבו לו, מה הוא דאית ליה טהרה במקוה, אף משכבו (נומי, דבר שיש לו טהרה במקוה אוא שר יצנ במשכבו לו, מה הוא דאית ליה טהרה במקוה, אף משכבו (נומי, דבר שיש לו טהרה במקוה אוא שר יצנ במשכבו לו, מה הוא דאית ליה טהרה במקוה, אף משכבו (נומי, דבר שיש לו טהרה במקוה אוא מטא מדרס, אבל דבר שאין לו טהרה במקוה אוא נא מאר מפץ בשרט. ורבי ר' ישמעאל תנא כמשכבו ב ומכל כלי עץ או בבר או עור או שק. ומן מתניי כבר גמרינן שהמפץ טמא, דתנן שלשה מפצין הן, תששר לשניבה טמא מדרס. של אורים משכבו לו הוא מוארו במקוה אוא של אנאר מפץ בשרץ. וכין כותיב בא ועור מורא מיש במידה אלא למאן נדאיצ דליותיה מהני מידאני שטור דאן מון, ודא לימא מהני מידאני שטור דאן מון לו טהרה במקוה אוא מיטמא מדרס. אמר לוי חונים ברוא של למשכב הוא, ובמונה של העור וביומי שהוא ששבי ויש במיד לא עור ולא שק לא מעשה עוים (ובוב קא דרשינן ליה טומאה). דלית ליה טהרה במקוה במקוה און משל משכב או עור ולא שק לא מעשה עוים (ובוב קא דרשינן ליה טומאה). דלית ליה טהרה במקוה מור במקוה און משסב אורי ובינה הואל (למשכב הוא, ובמונה של לדברים הללו מינים בורים במידו אל לצא למשכב הוא, ובמונה מלדים ארל על שהור במקוה במון מפאר ושכב עליו. אבל כלי חרש (לדברים הללו מונים במול לו ולדבר ביש לו טהרה במקוה במונה בר אם מרכה מלה ליבלן מן ממץ שבלה כל זמן שבנוחין האי מעבא דרביר על שה מרבה ארב להחם לה בר מונים ארבעה על ארבע בירוחות ערוגה ואחת באמצע. עיקרה דמילת אושה משכבו לו חוב המבוה בר היול מור אל אובע הוביה אוש במיד לאונה ארבע הובות של היום הוב מות ביה של מורה במקוה במות במול בתול מתוב אראה על ארבע רוחות ערוגה ואחת באימ, טורור הוא משר אין צמיד פחור של היו לע הוב הוביה של מורה במקוה בתוב מות מור במות במות במים ביותות עלה. מורה המות במי לשום בתוב מתוב להיה מומים במות ב

א) הטעות גלייה לעיו והמתהנים לנכוו תבוא עליהם בככה. וציל ועל דגיחות האמרינו דשמואל עביד וכוי וכוונתו בזה דלא"ה היה אסור לעתוד ע"ג מפלי בשעת טבילה משום גזירת מרחלאות ועייו בר"ז בפ"ד דשבועות שדחה באמת פירש"י מתמת הושיא זו אמנם לפי דעת רבינו א"ש. ב) דברי רבינו הם משוללי הבנה.

רב נסים נאוז

ייניון אותו בשם מדרט בלשון קצרה. ולכן כל דבר שהוא מטמא מדרס הוא טמא במגע, דהיינו טמא מת לפי הכינוי שכינו לו. וכל דבר שאינו ראוי למשכב ומושב, הוא טמא טמא מת כדין הנגיעה, ואינו מיטמא מדרס. ו**כדבר** הזה אמרה המשנה בפרק בא סימן התחתון וננדה מסן, כל המיטמא מדרס מטמא טמא מת, ויש שהוא מטמא טמא מת וכו'. ואמרו בתלמוד ושםן כל המטמא מדרס מטמא טמא מת כל דחזי ליה למדרס מטמא טמא מת, ויש שהוא מטמא טמא מת ואינו מטמא מדרס, לאייתויי סאה ותרקב, אמה של הטכם אמול כל דוור ליה למוזו מטמא מנה, ולש שווה מטמא מנה והיו מטמא מוז והיום מטמא מוז והיום לב, דתוניה דרתניא והיושב על הכלי, יכול כפה סאה או תרקב ורשב עליו, יהא טמא, ת"ל אשר ישב עליו הזב כל שמיוחד לישיבה יצא זה שאומי עמוד ונעשה מלאכתנו. ובתוספתא (שם דכלים פיב) עריסת בנות טמאה טמא מת. היתה משמשת שכיבה והיר זו טמאה מדרס. ומאלו העיקרים מדרס. מיטה שמוררין עליה כלים, הרי זו טמאה טמא מת, היתה משמשת שכיבה וישיבה הרי זו טמאה מדרס. ומאלו העיקרים יתברו לך פירוש טומאת מדרס וטמא מת. ולפיכך היתה התיבה שפתחה מצידה שהיא ראויה למושב, טמאה מדרס. ושפתחה יתברו לך פירוש טומאת מדרס וטמא מת. ולפיכך היתה התיבה שפתחה מצידה שהיא ראויה למושב, טמאה מדרס. ושפתחה יתברו לך פירוש טומאת מדרס וטמא מלמעלה שאינה ראויה למושב, טמאה טמא מת במגע ולא טומאת מושב. הבין זה ושמור אותו בליבך כי הוא עיקר גדול. יצא כלי חרש (דאין כרי) דלית ליה טהרה במקוה. כמו שכתוב בתורה וְיקרא יה) ואותו תשבורו, ואמרו רבותינו ז"ל מלמד שאין לו טהרה אלא שבירה. אמר רבה ולחנניה טילטול על ידי שוורים שמיה טילטול, דתנן ג' עגלות הן העשויה כקתדרה טמאה מדרם, כמטה טמאה טמא מת כו׳. זו המשנה במס' כלים בפרק ג' תריסים. וגם בו יש המשנה האחרת ג' תיבות הן וראוי לנו לבאר כי אעפ"י שהמת הוא חמור מכל הטומאות וקשה מהן, כמו ששנינו במשנה וכלים פיא מידן חמור מכולם המת שהוא מטמא באהל מה שאין כן . כולם מטמאיז, אינו מטמא משכב ומושב. כמו שהוא בתורת כהנים הזב מטמא משכב ומושב לא המת. מה אם הזב שאינו מטמא בולם מסמאץ, איז מסמא משכר ומושה, כמו שהוא בוחודו נהגים זהוב מסמא משכב ומושב, מ"ל הזהו, מה את הד"ש אומר אשר טומאת די מטמא משכב ומושב, מ"ל הזה הוב איז אומר אשר ישכב עליו, את שיש לו שכיבה וישיבה מטמא משכב ומושב, ואין זב שמת מטמא משכב ומושב. ואיז ובי שמת מטמא משכב ומושב ואיז ובי שמת מטמא משכב ומושב (אדבריהם) הזב ולא טמא שמת מטמא במשא עד שימוק הבשר, מדברי סופרים. וטמא מת נידון כמת אינו עושה משכב ומושב (לדבריהם) הזב ולא טמא מת כו'. ובתוספתא (כלים פ"א) חומר בבועל נדה מטמא מת שבועל נדה כר תחתון כעליון מה שאין כן בטמא מת. ואמרו במשנה ובתוספתא במס׳ זבין חומר בזב מבמת, שהזב עושה משכב ומושב מתחתיו כו׳, מה שאין המת מטמא. טמא מת ששכב על י׳ מצעות אינו מטמא אלא העליון ששכב עליו והשאר טהורין לפי שלא יעשה משכב ומושב, והעליון טמא בנגיעה. לפיכך היו החכמים קורים לכל דבר שאינו מטמא כדין משכב ומושב, טמאוה) טמא מת, ולכל דבר שהוא נעשה משכב ומושב היו קורין

יג א מיי׳ פכ״ז מהלכות כלים הלכה ג: יד ב שם הלכה א ופכ״ה הלכה טו ופרק כו הלכה מו ג מיי פכ"ו שם ופ"ג שם ג מייי פכ"ז שם ופ"ג שם הלכה ג ופ"ז מהלכות טומאת מת הלכה ב: ד מייי פ"א מהלכות כלים הלכה ח ופי"ח הלכה א: יו ה מיי שם פ״ם הלכה יג ופכ"ג הלכה א:

מוסף תוספות א. דתנן באהלות אחזיק מ' סאה בלח וכוריים ביבש דאינו מקבל טומאה צריך לומר שאינן מטלטלין ע"י שורים. מוס' שאינן , ע" שורים. הרא"ע, ב דכתיב. הרא"ע, ג טלטול שורים, מיר" . ה. אבל הא דשל מסתמא היא גדולה שאי אפשר לטלטולה אלא ע״י שפשו לטלטולוו אלא ע״ שוורים. ליטנ״6. 1. לרב פפא. למנ״ן, ז. ולימא הכי מדרס כלי חרס טהור ומגעו טמא וספינה של חרס טהורה טמא וספינה של חרט והררה פי אף ממגע. רמכ"ן, ח. מג ע פי אף ממגע. רמכ"ן, ח. מג ע ט. קאי. חוס׳ הלח"ש. ". מדרט בלי חרט מחרר ומגער טמא. מוס׳ הלח"ש. "א. ופי ר"ח מוס׳ הלח"ש. "א. ופי ר"ח מגער טמא, היינו בירוק כלומר הא מגער טמא, היינו המל"ש. "ב. רב פא. מוס׳ הלח"ש. "ב. רב פא. מוס׳ הלח"ש. "ב. רב פא. מוס׳ הלח"ש. "ב. פי אמאי קאי היינו אף. תכנ"ן. "ד. דלא איירי מידי בטומאה. מוס׳ הלח"ש. מידי בטומאה. מוס׳ הלח"ש. אף. תמניין, "T. דלא איירי מידי בטומאה. חוס' הלח"ט. סו"ל מדרס כלי חדרס שהור. חוס' הלח"ט, "T. ואין לו טהרה במקוה. ריעב"א. "ח. נקט הדהוא אית ליה טהרה אית ליה שהרה במקוה, ולאו דוקא. שיטה במקוה, ולאו דוקא. שיטה למכ"ן, וא"ח. בישרים, וא"ח. בישרים, וא"ח. בישרים, וא"ח. במקוה, ולאו דוקא. שיטה להר"ן. וא"ח. ליטנ״א. יט. למה. ליטנ״א. כ. מים חיים. ליטנ״א. כא דאי לגמרי בעינן א"כ לא אהני . הקישא מידי דאין דבר טמא יזטוו מיח חייח אלא זר חוח׳ טעון מים חיים אלא זב. מוקי הלח״ש. כב. [ד]הוא דבר של אוכל. ליטצ״א, להלן ע״ב. כג. דאוכלין גידולי קרקע בג.דאוכלין גידולי קוקע נינהו. ליטכ״ל, להלן ע״ב. כד. כדמתרץ ואזיל (בע״ב). מי׳ הכ״ן, כה. והא דאמרינן בסמוך (בע״ב) ואמאי והא לית ליה טהרה במקוה, פי׳ הוא ז"ל דאנן לית לן טהרה במקוה אלא בכלים הכתובים יבו ב שא גם כווגבם שם אע״פ שהם טמאים אין להם טהרה במקוה משום דלא סחירי במקוח משום דרא כתיבי בפרשת מדין, הלכך מדרסות דכלי עץ דלא כתיבי בפרשה אין להם טהרה במקוה. ריטנ״6. ב1. קצרה ושתי כרעים, אלמא פשוטי כלי עץ אית להו טהרה במקוה. מוס' הלח"ש. במקוה. לוס' הלח"ש. כז. דלא כתיב בקרא אלא כלי עץ או עור או שק, וכלי עצם נתרבו מוכל מעשה עזים בסוף פרק קמא דחולין, וכלי מתכות דכתיב אך את הזהב ואת הכסף אבל כלי שיפה וגמי לא כתיבי לא לגבי טומאת מת ולא לגבי טומאת שרץ. תוס' הרא"ש. דקרא דבמים בח. אע״ג ⊓⊃ יובא דבסוף פרשת שמיני כתיב גבי מקבלי כלי עץ דכתיב מכל כלי עץ או בגד או עור או שק. תוס' סוכה טז. כסף. אך את הזהב ואת הכסף וכו׳ מה התם פשוטי כלי